

Τελευταίες πνοές

Μάνα, γύρω μας πόλεμος, αίμα, στάχτη,

λένε σωτηρία πως δεν υπάρχει...

Όμως εμείς εδώ ψηλά, στις Θερμοπύλες του Βορρά,

κρατούμε τρεις μέρες, λέγοντας «όχι» στη σειρά!

Θυμάμαι τα χρώματα, το φως τ' ουρανού, τη γη

και νιώθω πως δε θέλω ν' αφήσω την τελευταία μου πνοή.

Όμως η ανάσα μου αδύναμη, όλο κι αγκομαχάει

με το φαρμάκι των εχθρών που μέσα μου κυλάει.

Μάνα, στα οχυρά οι Έλληνες πολέμησαν γενναία,

η μάχη μπορεί να χάθηκε, μα η δόξα παρέμεινε μοιραία!

Συλλογική δημιουργία από τις μαθήτριες της Στ2 τάξης

του 55^{ου} Δημοτικού σχολείου Πατρών:

Καρατσικάκη Ελένη, Καυκούλα Σοφία, Μπαρλαμά Σοφία-Μαριάμ

Το τείχος της τιμής

Στις πέτρες αντηχούσε η βροντή
Σπαθιά συγκρούονταν στη γη
Και στέκονταν σα τα θεριά
Των Οχυρών τα παλικάρια

Μπροστά σε χίλιες συμφορές
Με μια χούφτα βόλους στις στολές
και μια ιερή φλόγα στη ψυχή,
δε λυγίζει, δεν υποχωρεί.

Κεραυνός το κανόνι βροντά,
Η πατρίδα φτερά τους γεννά,
Πέφτουν, μα στο χώμα στέκουν βαθιά
Ρίζες που θρέφουν τη Λευτεριά.

Ας χαθήκαν μέσα στο φως
Η δόξα τους ζει στους αιώνες εμπρός.
Στων βουνών τον αέρα, στων όπλων τον ήχο,
Ακούς τη φωνή τους << Εγώ ελεύθερα θα ζήσω! >>.

Χριστίνα Παπαβασιλείου

Το οχυρό Ρούπελ

Στις κορφές του Ρούπελ, ταξιδεύει ο άνεμος,
Μέσα στους θρύλους, αντηχεί ο ηρωισμός.
Φρουροί της πατρίδας, με πείσμα και σθένος,
Η γη αντηχεί κάτω από τ' άρματα με μένος

Οι Έλληνες στέκουν, στο χθες και το αύριο,
Μάχη για την ελευθερία, το δίκιο, το άδικο.
Στη σκόνη, στα όπλα, οι ψυχές φτερουγίζουν,
Κρατώντας ψηλά, σημαίες ορθές, αρμενίζουν.

Καθώς οι Γερμανοί επιτίθενται με λύσσα,
στρατιώτες αντέχουν, σ' αγώνα με πείσμα.
Μα το αίμα ποτέ δεν είναι άσκοπο,
προσμένουμε το φως, μέχρι να νικηθεί ο εχθρός .

Μέσα από τη φρίκη, η ελπίδα ζει,
Φωτιές φλέγουν τις νύχτες, μα η πίστη δε θα σβηστεί.
Οι ήρωες θυμούνται, μαζί με τον χρόνο,
Τη μάχη του Ρούπελ, τον ηρωικό τους πόνο.

Και όταν η αυγή σπάει, με το πρώτο φως,
Ανεβαίνοντας ψηλά, με τιμές, με αγάπη,
Αυτή η μάχη θα ζήσει, στα χείλη των παιδιών,
Να θυμούνται πάντα, τους ήρωες των καιρών.

Ακύλας Οικονομόπουλος

ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΟΧΥΡΩΝ

Όταν τα πρώτα χιόνια πέσουν
με ορμή στο βουνό ψηλά,
τότε τα παιδιά θα βγουν με τα παλτά,
να παίξουν χιονοΠΟΛΕΜΟ κι αυτά μια φορά.

Μα που να ΄ξεραν ότι στην πραγματικότητα, έρχεται σκλαβιά!!
Τα παλικάρια στο βουνό σαν αρπακτικά πουλιά τρέχουν, πηδούν,
ώστε μια μέρα να ιδούν τη γαλανόλευκη σημαία που τόσο λαχταρούν!
Σκοτώνονται γενναίοι με μια αποστολή, φύλακας άγγελος
για την πατρίδα να είναι μια ζωή.

Η μάνα το παιδί γυρεύει και ο εχθρός πυροβολεί, να σκοτώσει την
ελπίδα για μια λεύτερη ζωή.

Οι γυναίκες φέρνουν βόλια κι άλλο χρήσιμο υλικό, να βοηθήσουν τον
αγώνα των Ελλήνων στρατιωτών .

Όταν η άνοιξη ζυγώνει και έχει φύγει η χειμωνιά, οι τσολιάδες
παρελαύνουν με αήττητη καρδιά!

- ΑΘΗΝΑ ΚΑΛΔΙΡΗ !!!!!

Η Μεθόριος «στη μάνα μου»

Μες τα ψηλά τα απάτητα
βουνά της Μεθορίου,
συνομιλώ με τα πουλιά,
τα νέα να τους πω.

Πήγαινε πες της μάνας μου,
εδώ ξεχειμωνιάζω,
μέχρι να έρθει η άνοιξη,
δεν πρόκειται να 'ρθω.

Νίκη προσμένω ένδοξη,
στη χώρα μου να φέρω.
Για μια Ελλάδα ελεύθερη,
πάντα θα πολεμώ

Τα βήματα είναι αργά,
τα χιόνια μ'εμποδίζουν,
τα πόδια μου νεκρώνουνε,
μα δεν υποχωρώ.

Και όταν θά'ρθει ο καιρός,
στην πόρτα να προσμένει,
Τον γιο της να υποδεχθεί,
Με δάφνινο σταυρό.

Συλλογική δημιουργία από τους μαθητές της ΣΤ2 τάξης
του 55^{ου} Δημοτικού σχολείου Πατρών